

Plikten att förbättra

Jag brukar tänka att vi lever lika utsatt som fåglarna i skogen. Vi kan när som helst falla offer för tillvarons grymhet. Vi kan sätta oss i en bil och åka rakt in i en bergvägg. Vi kan gå och shoppa och bli knivhuggna av psykiskt sjuka människor. Vi kan resa med flygplan som blir kapade av självmordsbenägna terrorister. Eller ta en promenad och få något i huvudet, ett isblock till exempel. Sånt händer. Vi läser om det varje dag.

Det jag inte förstår är varför tidningar och tv blåser upp det som om det vore något konstigt. "Hur kunde det hända?" "Vi bodde grannar med en barnmördare!" "Hela familjen innebränd i drömvilla" etcetera. Om och om igen ser man mikrofoner tryckas upp i ansiktena på ögonvittnen som måste svara på frågan: "Hur känns det?"

Det är naturligt att uppröras och känna ångest av våldet i världen. Men när massmedia indignerat pumpar på som om det vore något onaturligt, då fattar jag ingenting. Människor är djur och att födas är livsfarligt. Av någon anledning får vi oss itutat att vi kan skydda oss mot ond, bråd död. Det kan vi inte. Jag vet inte var den uppfattningen kommer ifrån. Hollywood?

Livet är så farligt att man varje kväll borde be en tacksamhetens bön att man överlevt ännu en dag. Fast det är klart, då kunde man bli ett nervvrak som inte vågade gå utanför dörren. Dessutom innehåller livet så mycket mer än hotet om förintelse. Det är bara att se sig omkring. Alla håller på med något. De äter, sitter och tänker, jobbar med konstiga maskiner, brister ut i sång och samlar på klockor. De skriver insändare, gifter sig och stickar tröjor. Och de monterar hyllor och luktar på nattblommande orkidéer. Precis som fåglarna ägnar människorna sig åt vardagliga men anmärkningsvärda bestyr.

Jorden är en våldsamt plats full av egendomliga individer. Så ser min världsbild ut. Det enda som skiljer oss från fåglarna är att vi kan påverka och förändra våra levnadsvillkor.

Att oja sig över att hemska saker händer känns som slöseri med tid. Att grymheter äger rum vet vi, frågan är vad vi gör åt dem. Livet är kort. Skuggan faller över vem som helst. Så vad göra? Leva så klart! Kämpa för alla människors fred och frihet! Ha kul och vara rädda om banen, varandra och den här otroliga planeten!

Det är vår plikt som människor att förbättra tillvaron för varandra och framtiden. Inte att sitta och gruva oss över eventuella eländen som kan drabba oss. Det är förresten det sämsta man kan ägna sig åt, för såna negativa funderingar tar aldrig slut.

© Tina Messing

Även publicerad i Stockholm City 13 oktober 2004